

la tribuna

El preu de la desigualtat

He de reconèixer i confessar l'admiració que fa molts anys que sento per l'economista americà J. E. Stiglitz, que segueixo des de mitjan dels 90 del segle passat en les seves diverses facetes

PERE LÓPEZ

Llegint diàriament la premsa ens adonem, cada cop més sovint, de la situació econòmica, política i social en què vivim. Si fa no més de dos anys les notícies econòmiques estaven circumscrites a determinades pàgines dels diaris o a determinats suplementos d'aquests, avui en dia, malauradament, una part cada cop més gran de la informació té un elevat contingut de tipus econòmic.

Aquests dies, amb una primera lectura ràpida, he llegit el darrer llibre del premi Nobel J. E. Stiglitz, *El preu de la desigualtat*, així com alguna de les múltiples entrevistes i els articles publicats a la premsa en referència amb aquesta obra.

He de reconèixer i confessar l'admiració que fa molts anys que sento per l'economista nord-americà, que segueixo des de mitjan dels 90 del segle passat en les seves diverses facetes i de qui incorporo, tot sovint, els seus postulats. El llibre, segons molts analistes, representa un nou esglaó en l'evolució dels treballs d'Stiglitz cap a un terreny que va molt més enllà del que la majoria dels seus col·legues assoleixen. En el seu cas és un treball evi-

UNA PART CADA COP MÉS GRAN DE LA INFORMACIÓ TÉ UN ELEVAT CONTINGUT DE TIPUS ECONÒMIC

dentment econòmic, però alhora sociològic, polític, moral i fins i tot filosòfic.

Els seus postulats i les seves anàlisis en els diversos àmbits dels seus treballs, cada cop més i més globals, són certament fascinants, més enllà que es pugui estar d'acord o no amb el seu posicionament previ o final.

També em sorprèn la seva capacitat de sintetitzar el seu pensament, ja sigui en forma de conclusions de les seves obres que fa a través dels seus articles, o amb les respostes sovint molt concretes de les entrevistes. A més, el llibre en qüestió porta per subtítol

“L'1% de la població té el que el 99% necessita”; les dades que el llibre presenta en relació amb aquest postulat són veritablement impressionants i segur que no deixen ningú indiferent.

El que més m'ha sorprès és el futur que augura en el marc econòmic, polític i social. Stiglitz anuncia el final del pacte que existeix entre l'1% i la classe mitjana. Una classe mitjana que, situada sovint en posicions de confort i benestar relatiu, ha permès que el que en el llibre defineix com l'“1%” imposi el seu model a través del seu poder financer, mediàtic i econòmic, i que ha esdevingut també polític.

Aquesta classe mitjana, en part

DES DE L'INICI DE LA CRISI ACTUAL STIGLITZ HA ESTAT AVISANT QUE LES POLÍTIQUES D'AUSTERITAT L'AGREUGEN

destruïda i que se sent cada cop més enganyada, sembla que està sortint d'aquestes posicions de confort i comença a mostrar el seu descontentament. Jo hi he

vist una esperança cap a un nou equilibri entre l'economia i la política, tot i el pessimisme de l'autor respecte de l'evolució de les desigualtats als Estats Units.

En aquest context, no hem d'oblidar que aquest “1%” ha estat el que ens ha fet creure que només hi havia una única via de sortida per a la crisi que estan vivint els nostres veïns europeus. Des l'inici de la crisi actual Stiglitz ha estat avisant que les polítiques d'austeritat només agreujarien aquesta situació. Avui, el que està passant a Grècia, a Espanya o al Regne Unit dona un cop més la raó a l'autor.